

Chương 4

Đài Hoa Cùng Sáng

Lúc lời đồn rộ lên trong kinh, khí trời cũng dần chuyển lạnh, đã đến ngày Đông chí.

Đại Đường tế trời vào Đông chí, điển lễ rất rườm rà phức tạp. Hôm nay là lễ Đại Xạ¹ tế trời, vẫn là hoàng đế bắn trước, hoàng hậu bắn sau, rồi đến Quý vương, nên từ sáng Lý Thụ Bạch đã thay đồ đến cung Đại Minh.

Hoàng Tử Hà vừa tiễn y đi khỏi, đang nghĩ xem ở trong phủ một mình thì nên làm gì, Chu Tử Tân đã đến cửa gọi: “Sùng Cổ, hôm nay các đạo quán lớn trong kinh đều mở pháp hội, náo nhiệt lắm, nào nào, chúng ta cùng đi xem!”

Hoàng Tử Hà thoáng lưỡng lự rồi thay đồ nam cùng gã ra ngoài. Chu Tử Tân cười Tiểu Hà, Na Phát Sa và Tiểu Hà đã quen sẵn, tính tình đều ôn hòa, hai con cọ mũi vào nhau, hết sức thân mật.

Khí trời rất lạnh, có dấu hiệu đổ tuyết. Các đạo quán trong thành đều phô trương thanh thế, pháp sự làm cũng khác nhau. Có nơi huy động các tiểu đạo sĩ tuần tú đọc kinh, nơi thì cầm kiếm phun lửa, suýt nữa làm cháy cả thanh kiếm gỗ đào, có nơi trong lúc đánh chiêng, hai người ném chũm chọi cho nhau, cứ ném qua ném lại vô cùng náo nhiệt...

Hai người dạo quanh kinh thành một vòng, ăn bốn năm thứ quà vặt bên đường, thì cũng đến chiều.

“Sùng Cổ muốn đi đâu chơi nữa nào? Để ta đưa đi... À phải, giờ Sùng Cổ vẫn là hoạn quan hạng bét đúng không? Nhận lương tháng này chưa?”

Hoàng Tử Hà chán nản đáp: “Làm gì có, giờ đường quan chức của tôi gian nan lắm, mọi người đều biết tôi là con gái, xem ra không thể thăng cấp được, lương cũng không phát cho tôi, tôi chỉ ăn chức phủ Quý đây thôi.”

“Đã nói rồi mà, đi theo có phải tốt không. Làm nữ bồ đầu quận Thục chúng ta, vừa oai phong vừa vui vẻ, còn có cơ hội bộc lộ giá trị bản thân, hằng tháng lại có tiền tiêu, lương cao gấp đôi người khác nhé, thế nào?”

“Thôi khỏi, sản nghiệp cha mẹ tôi để lại cũng đủ sống cả đời rồi.” Cô hà hơi vào hai bàn tay đã bắt đầu lạnh lạnh, nói khẽ, “Có Quý vương chống lưng, người trong tộc cũng không dám chiếm đoạt.”

Chu Tử Tàn nghĩ ngợi, sực nhớ đến một chuyện hết sức quan trọng, vội hỏi: “À phải, ta hỏi chuyện này nhé, có thực là Vương Uẩn hủy hôn rồi không?”

“Cứ coi là thế đi.” Cô không muốn nhắc tới chuyện đó, bèn quay người đi thẳng.

Chu Tử Tàn lẳng nhẳng theo sau, hậm hực: “Tên khốn Vương Uẩn chẳng ra gì, tìm đâu được người tốt như Sùng Cổ cơ chứ? Vừa xinh đẹp, thông minh lại lương thiện, còn biết theo ta đi quạt mồ nghiệm thi nữa! Để mắt Sùng Cổ, lấy đâu ra người thứ hai như thế nữa?”

Hoàng Tử Hà chẳng hiểu có phải gã đang khen mình hay không nữa, đành cười gượng. Đến lúc ngẩng lên, nhận ra mình đang đứng trước phòng Hưng Đức, cô mới sững ra.

Đây là nơi cô nhờ phá một vụ án mà nổi danh từ năm mười hai tuổi, cũng là nhà của Vũ Tuyên.

Hoàng Tử Hà chậm chậm đi đến cửa nhà Vũ Tuyên năm ấy, đứng bên ngoài bức tường thấp nhìn vào trong.

Nơi này đã khác hẳn năm xưa, hàng kim ngân bò đầy bên trong tường chẳng thấy đâu nữa, trên bức tường đá tróc lở chỉ toàn rêu xanh. Cây thạch lựu trong sân cũng bị chặt, nền đá xanh phủ đầy bụi, con rạch nhỏ ngập ngụa rác rến. Trên sân ngổn ngang sọt tre giỏ trúc, nhìn qua cô còn tưởng mình làm chỗ.

Chu Tử Tàn phía sau chẳng hiểu tại sao cô lại đứng ngây ra trước gian nhà này như thế, bèn hỏi: “Sùng Cổ đến đây tìm người ư?”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Không, tôi đến xem thử thôi.”

“Ồ đây có gì mà xem?” Chu Tử Tàn quay người ngồi xuống thành giếng gần đó, phủi sạch chỗ bên cạnh cho cô ngồi, rồi bóc quả quýt vừa mua chia cho cô một nửa: “Này, ngọt lắm.” Hoàng Tử Hà ngồi cạnh gã, nhận lấy quả quýt bỏ một múi vào miệng, nói khẽ: “Đây là nhà cũ của Vũ Tuyên.”

Chu Tử Tàn á lên, há hốc miệng ra: “Sùng Cổ vẫn nhớ à?”

Cô gật đầu: “Ừm, đó là lần đầu tôi giúp cha phá án.”

“Nếu...” Chu Tử Tàn nhìn gian nhà nhỏ, rồi quay sang nhìn cô, ngập ngừng, “Ta chỉ nói là nếu thôi nhé, nếu Sùng Cổ quay lại năm mười hai tuổi, trở lại nơi này, vụ án kia lại bày ra trước mặt... Liệu Sùng Cổ có nhắc nhở Hoàng quận thú để ông ấy bắt anh trai của Vũ Tuyên, thay đổi cả cuộc đời Vũ Tuyên không?”

“Có.” Cô đáp ngay, không cần nghĩ ngợi.

Chu Tử Tần hơi lúng túng, không ngờ cô lại đáp nhanh như vậy.

“Dù tôi muốn thay đổi cuộc đời Vũ Tuyên, đồng thời cũng thay đổi số phận của gia đình mình, nhưng tội ác đã xảy ra, tôi lại biết rõ chân tướng, sao có thể vì chuyện tương lai mà cố tình bỏ qua, không vạch trần được?” Hoàng Tử Hà siết chặt nửa trái quýt trong tay, ngẩng lên nhìn bầu trời âm u như sắp đổ tuyết, chậm rãi nói, “Nhưng tôi nhất định sẽ sai người quan tâm tới gia đình họ, không để thảm kịch xảy ra thêm nữa. Ít ra cũng chăm sóc thật tốt cho mẹ Vũ Tuyên, để bà ấy khỏi phát điên vì cái chết của con trai cuối cùng dẫn đến tự sát.”

Chu Tử Tần gật đầu tán đồng: “Ừm, quan trọng hơn nữa là giúp đỡ Vũ Tuyên.”

Hoàng Tử Hà ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu mới khe khẽ thở dài. Thời tiết quá lạnh, hơi thở của cô phả ra tạo thành một làn sương mờ, tan vào bầu không u ám.

Cuối cùng cô nói thật chậm mà rành rọt: “Không, nếu được làm lại, tôi sẽ không bao giờ quen Vũ Tuyên nữa.”

Hết thấy quá khứ tươi đẹp, thời thiếu nữ như ảo mộng cùng thiếu niên nhoèn cười rạng rỡ giữa bóng tà dương...

Từ bỏ cả đi.

“Nhưng... cuộc đời không thể làm lại được, phải không nào?” Như lẩm bẩm, lại như thì thầm, cô hít căng ngực thứ không khí lạnh buốt, rồi thong thả ép cục nghẹn trong lồng ngực ra, phả vào bầu không.

“Đi thôi chẳng có gì đáng lưu luyến hay cảm thương nữa.” Nói rồi, cô chậm rãi đứng dậy.

Chu Tử Tần nhìn cô đầy lo âu: “Sau này Sùng Cổ làm sao đây?”

Hoàng Tử Hà ngoái lại.

“Vương Uẩn đã hủy hôn, Vũ Tuyên lại chết rồi...” Gã rầu rĩ ăn quýt, vừa ăn vừa cau mày, chẳng biết vì quýt chua hay vì lo lắng, “Chi bằng đến chỗ ta đi, Sùng Cổ không nghĩ tới việc làm nữ bồ đầu ư?”

Hoàng Tử Hà lắc đầu: “Có lẽ để sau đi, giờ tôi còn việc phải làm.”

“Hả, việc gì cơ?” Gã chớp mắt.

“Lần này lật lại bản án đều nhờ Quý vương cả. Giờ bên cạnh gia xuất hiện lá bùa quái dị kia, tôi phải giúp gia tra rõ ngọn ngành mới được.”

Chu Tử Tần cũng vỗ ngực hiên ngang nói: “Phải phải, Quý vương giúp ta rất nhiều, bộ đồ nghề nghiệm thi ấy cũng là gia nhờ bộ Binh rèn cho ta. Vụ này ta nhất định phải giúp một tay, không cần bàn cãi gì nữa!”

“Tốt quá, nếu có công tử giúp sức, nhất định sẽ làm rõ được trắng đen!” Hoàng Tử Hà gật đầu tán thưởng, “Tôi nghi có người đã dùng loại mực có thể bay màu với lá bùa kia, hòng gây bất lợi cho gia!”

“Mực bay màu ta cũng biết, chẳng phải trước đây từng giúp Sùng Cổ phục hồi chữ viết từ mảnh tro tàn ư? Nguyên lý cũng gần giống nhau thôi, ta làm lại một ít là được.”

“Không giống, lần này là mực son.” Hoàng Tử Hà nhíu mày, “Cách chế mực son khác mực đen, nước cái bó xôi của công tử không ích gì đâu. Huống hồ, kẻ nọ không để lại dấu vết gì trên giấy cả.”

“Đúng là cao thủ... Nhất định còn có cách nào đó mà ta chưa biết!” Đoạn Chu Tử Tần sáng mắt lên, đầy hào hứng, “Ta quyết phải học bằng được!”

“Công tử định học ở đâu?”

“Cứ theo ta!” Nói rồi, gã ném nửa quả quýt trong lòng vào chiếc rương nhỏ trên lưng Tiểu Hà, kéo cô đi thẳng đến chợ tây.

Đến một hiệu bồi tranh, Chu Tử Tần trở ông lão râu dê ngồi bên trong bảo cô: “Thấy ông già kia không?”

Hoàng Tử Hà nhìn ông lão đang gà gât, hai tay đút vào túi áo bông, gật đầu.

“Ông ấy là thợ bồi tranh nổi tiếng nhất kinh thành đấy, lần trước đọc được cách dùng nước cái bó xôi trong sách cổ, ta cũng đem đến cùng bàn bạc nghiên cứu với ông ấy, mới hoàn thiện được.”

Hoàng Tử Hà bỗng sinh lòng kính trọng: “Vì chuyện này mà công tử định theo ông ta học bồi tranh ư?”

“Đúng thế, kẻ làm nghề nghệ tác phải liên tục trau dồi kiến thức đến già. Sùng Cổ quên rồi hả, lần trước trong vụ Quý vương phi, để phân biệt sự khác nhau giữa bàn tay của Vương Nhược và Cẩm Nô, ta đã phải nghiên cứu về xương cốt, còn đến tận lò mổ quan sát bao nhiêu móng lợn nữa đấy.”

Nói đoạn, gã xăm xăm kéo cô bước vào. Ông lão he hé mắt liếc hai người rồi ưỡn oải hỏi: “Chu thiếu gia có việc gì thế?”

Chu Tử Tần liền cười nịnh nọt: “Dịch bá, ngày đông buồn chán nên tôi lại đến học nghề với bác đây.”

Nghe vậy, ông lão tím mặt: “Cút đi! Lão không hơi đâu hầu cậu, vụ nước cái bó xôi lần trước cậu lèo nhèo mất hơn nửa năm, suýt nữa lấy mạng già của lão rồi!”

“Đừng thế mà... Lẽ nào Dịch bá không muốn biết cách xóa dấu mực son ư?”

“Cái đó việc gì phải nghiên cứu cùng cậu? Rất đơn giản, dấm có thể hòa tan màu son!” Ông lão lườm Chu Tử Tần.

“Nhưng dấm có mùi mà?” Chu Tử Tần bày ra vẻ tha thiết cầu hiền.

Ông lão ngạo nghễ ngẩng đầu cười ha hả: “Ha ha... bí quyết tổ truyền nhà lão, lẽ nào cũng phải mách cho cậu ư?”

“Được rồi...” Chu Tử Tần buồn bã đi đến trước quầy hỏi: “Dịch bá, bí quyết gia truyền nhà bác thực sự tẩy sạch được mực son, không để lại dấu tích ư?”

“Còn phải hỏi, sạch bong như mới ấy! Nhà họ Dịch mở tiệm bồi tranh kinh thành bấy nhiêu năm, nếu không có mấy ngón nghề này thì làm sao đứng vững?”

“Thật chứ?”

“Thật mà!” Ông lão rướn cao cổ, như một con gà chọi.

“Vây...” Kể thì chậm nhưng Chu Tử Tần hành động rất nhanh, chụp lấy một bức tranh đã bồi bên cạnh, giữ ra đánh soạt, rồi vơ đĩa mực son đã vơi một nửa, hất ngay vào.

Dịch lão đang ngồi tựa ghế nhảy dựng lên, giằng lấy bức họa bị vấy mực son choe choét, giận đến run lên bần bật, suýt thì òa khóc: “Triển Tử Kiên... bức ngựa nằm của Triển Tử Kiên...”

Hoàng Tử Hà bước đến xem, quả nhiên là bút tích của Triển Tử Kiên, con ngựa trong tranh tuy nằm giữa núi đá nhưng lại toát ra thần thái như muốn vọt dậy, câu tứ sinh động, quả nhiên là thủ bút đại gia. Tiếc rằng đã bị Chu Tử Tần vấy cả đĩa mực son vào, trông như bị thương, máu me rờn rờn, thực là thảm không nở nhìn.

“Sao... sao công tử chọn khéo thế Hà?” Dịch lão giận điên người, phùng mang trợn mắt như muốn ăn sống nuốt tươi Chu Tử Tần, “Mấy bức của Vương đại học sĩ, Lưu đại thượng thư cạnh đó, cậu có vấy cả trăm bức cũng chẳng sao! Vây mà cậu lại vấy vào Triển Tử Kiên, cậu vấy... tôi để cậu vấy...”

Nói đoạn, lão vớ ngay một cuốn tranh bên cạnh, đập xuống đầu Chu Tử Tần, gã hốt hoảng vừa lách vòng qua cột nhà né tránh, vừa ôm đầu hỏi: “Bác chẳng bảo có thể tẩy sạch bong không để lại dấu vết là gì?”

“Lão... Cách đó của lão ít nhất phải mất ba ngày! Nhưng hôm nay người ta đã đến lấy tranh rồi!” Dịch lão vừa thở hồng hộc vừa gào lên cuồng loạn, “Huống hồ đây là Triển Tử Kiên! Nếu lúc làm bị hỏng một chỗ bằng móng tay thôi, thì có đánh chết một trăm tên khốn như cậu cũng không đền nổi đâu!”

“Được rồi... Bức này của ai vậy? Cùng lắm là ta ý thế hiếp người, bắt hấn lấy chậm lại mấy hôm chứ gì?”

“Phì! Loại thiếu gia lêu lổng như cậu mà cũng đòi ý thế hiếp người ấy à? Người ta là vương gia kia đấy!”

“... Cùng lắm ta quỳ trước cửa nhà người ta tạ lỗi là được chứ gì.” Chu Tử Tần mặt dày nhơn nhơn tiếp, “À phải, vương gia nào thế?”

“Chiêu vương!”

“Chẳng nói sớm, Chiêu vương và ta cũng là chỗ quen biết, giờ để ta đi thuyết phục gia lấy tranh chậm lại hai hôm vậy.” Chu Tử Tần đang dọn bước định đi, chợt ngoái lại hỏi: “Ba hôm nữa liệu có xong không? Đến lúc ấy ta lại tới tham quan nhé.”

“Cút!” Dịch lão sẵn cơn tức, vung ngay cuộn tranh đập xuống.

Bung cục u trên đầu, Chu Tử Tần tiu nghỉ chuẩn khỏi tiệm bồi tranh.

Hoàng Tử Hà theo sau, ngán ngẩm khuyên: “Tử Tần, về sau đừng lỗ mãng như thế.”

“Hừ, chẳng qua ta muốn giúp gia thôi.” Chu Tử Tần hăng hái, “Sùng Cổ xem, giờ đã tìm hiểu được cách xóa dấu mực son, có phải giúp Sùng Cổ giải quyết được một vấn đề lớn rồi không?”

“Không thể nào.” Hoàng Tử Hà lắc đầu, “Nếu dùng cách của Dịch lão phải mất ba ngày, kẻ kia không thể mạo hiểm được, ngộ nữa mới được một hai ngày gia đã lấy ra xem, chẳng phải lộ tẩy rồi ư?”

“... Lẽ nào ta ăn đòn vô ích ư?” Chu Tử Tần âm ức càu nhàu.

Hoàng Tử Hà vừa đi vừa miên man suy nghĩ, ngẩng lên đã đến tiệm nhang đèn nhà họ Lữ.

Hôm nay Đông chí, khách khứa kéo đến mua nhang đèn nườm nượp. Họ đứng ngoài cửa, thấy anh trai chị dâu Trương Hàng Anh bận rộn luôn tay nên cũng không vào chào hỏi, chỉ nhìn một lúc rồi đi.

“Nói ra thì... Tích Thúy số khổ, nhưng cuộc đời vẫn chưa đến nỗi tối tăm.” Chu Tử Tần thở dài, “Cha cô ấy và người nhà họ Trương, đều thật lòng thương cô.”

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ ngoái lại nhìn tiệm nhang đèn phía sau.

Giữa đám đông tập nập như thoi đưa trước cửa tiệm, nhác thấy một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đứng bất động dưới gốc cây gần đó, cô tròn mắt ngạc nhiên, quay người toan chạy đến.

Nhưng dòng người trên phố thoát chốc đã chặn ngang đường, chen vai thích cánh đẩy cô lùi lại hai bước. Đến khi đứng vững, nhìn lại chỗ cũ thì người nọ đã bật tắt.

Cô nhón nhác tìm kiếm bóng dáng người ấy, nhưng chẳng thấy gì nữa.

Chu Tử Tàn hỏi: “Sùng Cổ nhìn gì thế?”

“Tích Thúy... Tôi thoáng thấy bóng một cô gái trước cửa tiệm nhang đèn, trông rất giống Tích Thúy!”

Cô đáp khẽ.

“Hả? Không phải chứ?” Chu Tử Tàn kiễng chân nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cũng phải tiu nghiu bỏ cuộc: “Không thấy, chắc Sùng Cổ nhìn lầm rồi.”

“Chắc thế...” Cô buồn rầu đáp.

Dù sao Tích Thúy vẫn là phạm nhân bị truy nã, sao dám về kinh?

Thấy trời đã chập choạng, Chu Tử Tàn đưa cô về phường Vĩnh Gia. Còn chưa đến phủ Quý, tuyết đã rơi lác rác. Thấy đường vắng, hai người càng giục ngựa phi nhanh, chạy đến trước công phủ.

Cô chưa kịp xuống ngựa thì người hầu trước công đã hỏi hả chạy xuống thềm, giậm chân than: “Ôi chao, Hoàng tiểu thư, cuối cùng cô cũng về rồi!” Kê chạy đến là Lu Vân Trung, tiểu hoạn quan trong phủ, xưa nay quen thói ồn ào, liền thoáng luôn miệng, “Vương gia trong cung nhả ra rằng, hôm nay phải dự yến ở cung Đại Minh. Năm ngoái trong cung bận bịu nhiều việc, đến nỗi Chiêu vương uống say ngủ thiếp đi ở cửa cung, sáng ra mới có người phát hiện, trở về bèn đổ bệnh liệt giường! Năm nay trời còn đổ tuyết nên trong cung ban chiếu, các phủ đều phải cử người vào cung hầu hạ, kéo lúc các vương uống say, lại xảy ra chuyện như năm ngoái!”

Hoàng Tử Hà xuống ngựa, chạy vào dưới hiên phủ tuyết: “Gia bảo tôi vào cung hầu hạ ư?”

“Đúng thế, cô mau thay sang y phục hoạn quan trước đây đi... À phải, có áo lông mới may xong hôm trước, gia bảo để cô mặc đấy.” Nói rồi, Lu Vân Trung cúi ngay bộ quần áo vào tay cô.

Hoàng Tử Hà cười khở nảo, tiễn Chu Tử Tần về rồi thay quần áo khoác áo lông, xong xuôi đã thấy xe ngựa đậu trước cửa. Lu Vân Trung vừa giục vừa đẩy cô lên xe.

Hoàng Tử Hà nhìn trời lần nữa: “Hẵng còn sớm mà, chắc tiệc tối vừa bắt đầu thôi, tôi thấy chưa đến nửa đêm thì chưa xong đâu.”

“VẬY CŨNG PHẢI MAU MAU VÀO CUNG, LỠ GIA CẦN NGƯỜI HẦU HẠ THÌ SAO?”

Đã vậy, cô đành dầm sương đội tuyết đến cung Đại Minh. May sao phường Vĩnh Gia cách cung Đại Minh không xa, xe ngựa chạy chưa bao lâu đã trông thấy tường cung cao ngất.

Như hoàng đế đã nói, tiệc tối nay được bày tại gác Tê Phượng, còn nhã nhạc biểu diễn trên gác Tường Loan cạnh đó. Hoàng Tử Hà xuống xe trước cửa Vọng Tiên, thấy tuyết đã ngừng rơi. Cô mừng thầm, vội theo hoạn quan cầm đèn lồng đỏ, băng qua kênh Long Thủ, vào cửa Chiêu Huân, qua sảnh Đông Triều, đi dọc theo hành lang Long Vĩ dài dằng dặc, từng bước bên gác Tê Phượng cao đến năm trượng.

Điện Hành Nguyên nguy nga tráng lệ nằm chính giữa. Hai bên Đông Tây đặt gác Tê Phượng, Tường Loan như loan phượng khép cánh bao bọc lấy triều đường. Qua tu sửa, cả cung điện lẫn hai tòa gác đều vô cùng xa hoa lộng lẫy, sáng rực ánh đèn, tưởng như tiên cảnh.

Hoàng Tử Hà cởi áo lông ra, vào bằng cửa ngách, thấy Quý vương ngồi ngay bên dưới hoàng đế, bèn nép tường lặng lẽ đi đến. Mọi người trong điện đang mãi xem ca múa bên gác Tường Loan, không ai để ý, cô khẽ khàng ngồi xuống sau lưng Lý Thư Bạch, y ngoái lại nhìn rồi nhíu mày hỏi khẽ: “Chẳng phải đã dặn mặc thêm áo rồi ư?”

Cô đón lấy bình rượu từ tay cung nữ, quỳ bên cạnh rót rượu cho y, đáp nhỏ: “Mặc rồi mà, vừa nãy vào đây nóng bức nên cởi ra thôi.”

Y cầm chén rượu, thản nhiên chạm tay vào mu bàn tay cô, thấy không quá lạnh mới hài lòng gật đầu.

Hoàng Tử Hà đứng dậy lùi ra sau lưng y, cùng xem ca vũ.

Từ gác Tê Phượng nhìn sang, gác Tường Loan, cách chừng trăm bước đèn đuốc choang, mái ngói cong vút, tiếng ca văng vẳng vọng lại, uyển chuyển du dương, êm ái vừa độ. Bên trong phải thấp đến cả ngàn ngọn đèn nến, soi sáng những đồ trang trí và châu báu khảm trên tường. Tất cả chấn song trên gác đều được dỡ bỏ, giữa cung vàng điện ngọc, tiếng nhạc du dương, cả trăm vũ cơ cùng múa giữa căn gác thông thoáng, như gió xuân Trường An giục mầu đơn nở rộ, lộng lẫy chói mắt, rõ vẻ thịnh thế phồn hoa.

Hoàng Tử Hà thông thả thưởng thức, cảm thấy tuy bày ra đủ vành đủ vẻ, song lại không đẹp mắt bằng điệu Nghê Thường Vũ Y do Lan Đại dựng. Cô đưa mắt nhìn quanh một vòng, dưới hoàng đế là Quý vương, đối diện bên kia là Ngạc vương Lý Nhuận và Chiêu vương Lý Nhuế, cũng đang ngoảnh nhìn ra ngoài.

Ánh mắt cô dừng ở Lý Nhuận, thoáng ngạc nhiên. Quý vương, Ngạc vương và Chiêu vương cùng mặc áo gấm tím, song dưới ánh đèn, màu áo Ngạc vương lại có vẻ tốt hơn những người khác.

Cô lại đưa mắt nhìn sang Chiêu vương Lý Nhuế, mới phát hiện ra Lý Nhuế mặc áo đơn bằng sa trắng, còn Lý Nhuận mặc áo đơn đen, chỉ lộ ra cổ và tay áo, khiến màu tím càng tối hơn, ngay nốt ruồi son ở mi tâm cũng nhạt hẳn đi.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng ở Lý Thư Bạch, thấy y cũng mặc áo đơn sa trắng. Cùng một cách ăn mặc, khoác lên mình y lại như tuyết đầu mùa soi rắng chiều, khắp đại sảnh người đông như mây, song chẳng ai bì được. Bất giác, khóe môi cô lộ nụ cười, rời mắt nhìn sang các ca kỹ đang trước. Tuyết đã tạnh hẳn, màn múa cũng đến đoạn cuối cùng, tiêu dồn đàn gấp, vạt váy đồng loạt tung bay, đến nỗi ánh nến trong gác dường như cũng chập chờn lay động theo, tim nến lệch hẳn sang một phía.

Trong tiếng phách dồn dập, ca múa cũng dừng lại. Vũ cơ giáo phường yêu kiều vái chào, rời đèn nến trong gác Tường Loan lần lượt tắt phụt từng ngọn, trong ánh sáng lờ mờ còn lại, các vũ cơ, ca nữ, ban nhạc nối nhau lui ra, cuối cùng, chỉ còn hai ba ngọn đèn lồng treo dưới mái hiên.

Cửa sổ trên gác Tê Phượng cũng lần lượt khép lại, chẳng bao lâu sau, trong gác đã ấm áp như mùa xuân nhờ hơi nóng từ đèn và lò xông. Hơi ấm và men rượu khiến các hoàng thân quốc thích và quan lại trong triều hào hứng hẳn, đua nhau nâng ly chúc thọ hoàng đế, trên dưới thuận hòa, quân thần vui vẻ.

Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Thư Bạch, bàng quan nhìn tất cả. Tuy chưa ăn tối, song chiều nay đi với Chu Tử Tần đã uống trà dùng điểm tâm đến ba lần nên cô không hề thấy đói, chỉ mong tiệc mau tan để về cho chóng. Nhìn lướt qua mọi người trong sảnh, sau ba tuần rượu, hầu như đều đã ngà ngà, chỉ riêng Ngạc vương Lý Nhuận thần thờ ngơ ngẩn, đang chuốc chén thù tạc lại ngây ra, có vẻ không bình thường.

Lý Thư Bạch cũng nhận thấy, bèn giơ chén hướng về phía y. Lý Nhuận giơ chén lên đáp lễ, nhưng ánh mắt đờ đẫn, uống hớp rượu cũng có vẻ khó nhọc.

Giữa sảnh đường huyền ảo, Hoàng Tử Hà loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ báo giờ từ bên ngoài vọng vào. Lý Nhuận cạn chén rượu trên tay, rồi đứng dậy thông thả bước ra ngoài.

Người hầu phủ Ngạc đứng phía sau Lý Nhuận, hồi hả bước lên định đi theo, song gờ tay ngăn lại, một mình bước ra cửa. Hoàng Tử Hà đoán y đi thay áo, nên cũng bỏ qua, dồn chú ý vào Lý Thư Bạch.

Tử lượng Quỳnh vương rất khá, trừ hoàng đế ra, y là người uống nhiều nhất, vậy mà vẫn bình thản như thường. Ngài ngự ngòai trên đã ngà ngà, mí mắt nặng trĩu, song vẫn hồ hởi vậy Lý Thư Bạch lại hỏi chuyện: “Tứ đệ, nghe nói đệ lo liệu xong việc bảy mươi hai tòa tháp rồi ư?”

“Thưa vâng, hôm qua đã bàn bạc đâu vào đấy cả rồi, phú thương các châu huyện tranh nhau giành suất xây tháp rước cốt Phật, đấu giá ở bộ Công rất náo nhiệt.”

“Tốt lắm, triều đình đúng là không thể thiếu nhân tài như Tứ đệ!” Hoàng đế vỗ vỗ cánh tay y tán thưởng, rồi lại sầm mặt tiếp: “Nhưng đệ có nghĩ bảy mươi hai tòa tháp này cũng là bảy mươi hai phần công đức vô lượng, giờ đệ làm vậy chẳng phải là trăm mất phần công đức, mà dám thương nhân xây tháp kia lại được công đức sao? Là trăm muôn rước cốt Phật vào kinh, sao công đức lại chia cho chúng được?”

“Bệ hạ say rồi.” Lý Thư Bạch bình thản đáp, “Thiên hạ là thiên hạ của bệ hạ, cốt Phật rước về cũng đặt tại Phật đường trong cung để bệ hạ lễ bái ngày ngày. Bệ hạ ban ơn mưa móc đến muôn dân, công đức của người thiên hạ cũng là công đức của bệ hạ, dù khó tránh vài ba hạt cát lọt qua kẽ tay nhưng tháp Phật của triều đình cũng là do muôn dân góp cát đắp thành, cứ gì còn phân biệt công đức của ai nữa?”

Hoàng đế nghe vậy mới gật đầu, ngẫm nghĩ lời y râu nét mặt dần tươi lên: “Tứ đệ nói phải lắm, thiên hạ này là của trăm, muôn dân chẳng qua như con sâu cái kiến dúc sức cho trăm mà thôi, cần gì nhắc đến...”

Chưa nói dứt câu, chợt nghe tiếng thét từ bên ngoài vọng vào.

Người trong gác Tô Phụng sững ra, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì đã thấy bên ngoài náo loạn cả lên, có người hét lớn: “Ngạc vương gia!”

Người khác lại gọi âm ỉ: “Mau, mau đến cứu với!”

Một người cuống quít chạy vào điện, quỳ sụp trước mặt ngài ngự hốt hoảng tâu: “Bẩm bệ hạ, Ngạc vương gia... ở gác Tường Loan...”

Lý Thư Bạch thấy hoàng đế vẫn đang nửa mơ nửa tỉnh, ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì, bèn nói: “Đề thân đệ ra xem.”

Nói rồi, y đứng dậy rảo bước đi ra.

Hoàng Tử Hà vội vã đi theo, lúc cô ra đến cửa đã thấy Lý Thư Bạch đứng trước lan can nhìn sang gác Tường Loan đối diện.

Bất chấp gió rét, các hoạn quan và thị vệ đã cho mở toang cửa sổ gác Tô Phượng. Mọi người đều thấy rõ, Ngạc vương Lý Nhuận đang đứng trước lan can phía bên kia gác Tường Loan. Gió bắc lồng lộng thổi tung hoa tuyết, lồm đồm thấm vào tà áo tím, đậu cả lên tóc y.

Cách hơn trăm bước, chỉ thấy gương mặt y tái nhợt, khó mà trông rõ nốt ruồi son giữa đôi mày, nhưng nhìn mặt mũi đáng đáp rõ ràng là Ngạc vương Lý Nhuận. Chẳng biết y lên gác Tường Loan tự lúc nào, đứng lặng giữa gió tuyết.

Mọi người trên gác Tô Phượng nhón nháo cả lên, có người gọi lớn: “Ngạc vương điện hạ, không được đâu!” “Điện hạ say rồi, phải hết sức cẩn trọng?” Song Lý Nhuận dường như không hề lọt tai những lời này, thản nhiên nhìn sang đám đông hỗn loạn bên này.

Lý Thư Bạch quay lại, thấy Vương Uẩn đứng ngay bên cạnh bèn hỏi: “Bên gác Tường Loan còn ai không?”

Vương Uẩn nhíu mày: “Không có, sau khi đoàn ca múa lui xuống, tất cả đều dồn sang bên này, chẳng ai ở bên ấy cả.”

Lý Thư Bạch cau mày: “Cả tòa lầu gác rộng như thế, sao lại không có ai canh giữ?”

“Đa phần hộ vệ đều ở dưới, chỉ có mấy chục người lên, mà thánh thượng và các trọng thần đều ở bên này, nên mọi người tập trung cả sang đây, không ai để ý đến căn gác không bên kia.” Nói rồi, y liếc Hoàng Tử Hà, vẻ phức tạp, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hoàng Tử Hà hơi ngượng nghịu, đương chẳng biết làm sao mới phải thì Lý Nhuận bên kia đã hét lên: “Không ai được qua đây! Các người tiến thêm một bước nữa, bản vương sẽ nhảy xuống đây!” Các hộ vệ đang hồi hả chạy sang đành dừng lại.

Lý Nhuận đứng trên lan can phía bên kia gác Tường Loan, giơ tay chỉ thẳng vào Lý Thư Bạch, giọng hơi run, song hết sức rành rọt: “Tứ ca... Không! Quý vương Lý Tư, người trăm phương nghìn cách náo loạn triều cương, hôm nay Lý Nhuận ta chết đi là vì bị người bức ép, dồn vào đường cùng!”

Nghe Lý Nhuận cao giọng mắng nhiếc, Lý Thư Bạch đứng lặng giữa gió đêm, nhìn không chớp.

Gió thổi tung hoa tuyết bám vào tóc vào da y lạnh buốt như kim châm rồi tan ra, theo hơi lạnh thấu xương ngấm vào cơ thể, khiến y không cách nào động đây.

Những lời Lý Nhuận thốt ra khiến mọi người nhớ ngay đến tin đồn trong kinh thành. Tất cả đổ dồn mắt vào Lý Thư Bạch.

Hoàng Tử Hà nhìn rõ sắc mặt thoát tái đi cùng nỗi căm hờn tuyệt vọng bùng lên trong mắt y. Lòng cô bất giác thắt lại, hơi lạnh lan khắp lồng ngực.

Thực không ngờ, đòn trí mạng lại đến từ ngạc vương Lý Nhuận.

Ngạc vương Lý Nhuận, vị vương gia trẻ tuổi ôn hòa tươi tắn hay lơ đãng, Thất đệ thân thiết với Lý Thư Bạch nhất mấy ngày trước còn nhờ bọn họ điều tra sự thật việc mẹ mình bị hại.

Lý Thư Bạch đứng ngoài gác Tê Phượng, nhìn Lý Nhuận ở bên kia gác Tường Loan, giọng vẫn bình thản, song hơi thở hơi gấp: “Thất đệ, Tứ ca không rõ ngày thường có chỗ nào mạo phạm, để đệ nghi ngờ như vậy. Đệ cứ xuống đây đã, ta sẽ từ từ giải thích với đệ.”

“Giải thích ư? Ha ha ha ha...” Lý Nhuận ngẩng đầu cười ha hả như điên cuồng, “Người tưởng ta không biết người là hạng người gì sao? Từ sau khi chinh phạt Bàng Huân, người đã hoàn toàn biến thành một con người khác rồi! Người không còn là Quỳ vương Lý Tư nữa, mà là ác quỷ Bàng Huân nhập xác Quỳ vương! Hôm nay nếu ta không chọn cái chết, để rơi vào tay người, ắt còn khổ hơn là chết!”

Bàn tay đặt trên lan can của Lý Thư Bạch bất giác siết chặt, gân xanh lò mò nổi lên. Y gào lên với Lý Nhuận: “Bất luận ra sao, Thất đệ phải bình tĩnh lại... xuống đi đã!”

“Quỳ vương Lý Tư! Không, ác quỷ Bàng Huân! Hôm nay ta sẽ hiến tế năm xương tàn này cho Đại Đường! Nếu trời cao có linh, thi thể ta sẽ thăng thiên, có ta, hoàng tộc Lý thị sẽ trường tồn mãi mãi!” Nói đoạn, y rút một xấp giấy trắng trong ngực áo ra, nhìn từ xa chỉ thấy bên trên đầy những dòng chữ đen giống nhau, song không đọc được nội dung.

Lý Nhuận vung tay ném cả xấp giấy lên không trung, gió đêm thốc tới, thổi tung những mảnh giấy bay tan tác, như một cơn bão tuyết.

“Những thứ năm xưa người tặng cho ta, hôm nay ta sẽ đến hết trước mặt người, để tế ân tình giữa đôi bên!”

Mỗi lửa trong tay bùng lên, Lý Nhuận nhìn Lý Thư Bạch lần cuối. Ánh lửa chiếu sáng nụ cười méo mó quái dị của y. Cuối cùng, Lý Nhuận hét lên: “Đại Đường sắp mất, giang sơn nghiêng ngả, triều đình rối loạn, họa từ Quỳ vương!”

Hai chữ “Quỳ vương” vừa ra khỏi miệng, cả người y đã ngã ra sau, gieo mình từ lan can gác Tường Loan xuống, biến mất giữa trời đêm.

Chỉ còn mỗi lửa nọ chên chao rơi xuống sàn rồi cháy bùng lên thành ngọn lửa.

Trên gác Tường Loan, đã chẳng thấy bóng dáng Ngạc vương Lý Nhuận đâu nữa. Lý Thư Bạch điên cuồng chạy sang.

Vương Uẩn lập tức lệnh cho Ngự Lâm quân xung quanh: “Mau xuống dưới gác Tường Loan!” Chẳng cần y nói tiếp, mọi người cũng hiểu ý, hai gác Tô Phụng, Tường Loan đều đặt trên đài cao đến năm trượng, Ngạc vương nhảy xuống ắt không giữ được mạng, Ngự Lâm quân kéo xuống chỉ có thể nhặt thi thể mà thôi.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch, giẫm lên tuyết mỏng mà chạy. Lý Thư Bạch chạy rất nhanh, vượt qua các binh sĩ phía trước, xông thẳng sang gác Tường Loan.

Ánh lửa bập bùng soi sáng rực cả gác, dưới sàn đổ sẵn dầu hỏa nên thế lửa rất mạnh, ngọn lửa lớn khác thường. Những thứ Lý Thư Bạch tặng Lý Nhuận năm xưa đều đã bị lửa thiêu thành tro bụi, chỉ còn một chuỗi tràng hạt bằng gỗ hoàng đàn Lý Thư Bạch lấy từ chỗ Hải Thanh vương của Hội Hột tặng lại cho Lý Nhuận, chất gỗ cứng rắn nên chưa cháy hết, sáng rực lên giữa đám lửa.

Hoàng Tử Hà chạy đến gác Tường Loan, thấy Lý Thư Bạch đứng lặng bên đồng lửa, bèn bước tới bên lan can ngó xuống, thấy mọi người phía dưới đang hối hả tìm kiếm, bất giác nhú mày. Ngoái lại thấy Lý Thư Bạch ngõ ngàng đầu đón nhìn chăm chăm vào chuỗi tràng hạt bằng gỗ hoàng đàn nọ, cô bước tới bên y, dịu giọng khuyên nhủ: “Xin vương gia bớt đau thương, chuyện này có điều giả trá.”

Lý Thư Bạch rất thân với Lý Nhuận, lúc này đột ngột gặp biến cố lớn, dù hằng ngày bình tĩnh quyết đoán cũng không dễ dàng chấp nhận được ngay, nhất thời y ngây ra chẳng biết phải làm gì. Nghe Hoàng Tử Hà nói, y mới rùng mình trong gió lạnh, định thần lại, chậm rãi quay sang nhìn cô.

Hoàng Tử Hà thì thầm: “Bên dưới không có thi thể Ngạc vương.”

Hàng mi Lý Thư Bạch rúng động, y quay ngoắt đi, rảo bước đến bên lan can trông xuống dưới.

Bên dưới chỉ thấy một khoảnh đất trống, Ngự Lâm quân đang lật từng phiến đá lên sục sạo, nhưng đừng nói là thi thể, đến một giọt máu cũng chẳng thấy.

Hoàng Tử Hà và Lý Thư Bạch nhìn nhau, cả hai đều nhớ đến câu nói của Lý Nhuận trước khi nhảy xuống: Nếu trời cao có linh, thi thể ta sẽ thăng thiên, có ta, hoàng tộc Lý thị sẽ trường tồn mãi mãi!

Theo hành lang Long Vĩ dài dằng dặc đi xuống, trước sau trái phải điện Hàm Nguyên đều là đất bằng rộng rãi, lát đá xanh nguyên khối mài nhẵn. Để làm nổi bật sự nguy nga tráng lệ của cung Đại Minh chỉ có hai hàng đèn đá dọc đường đi, ngoài ra không trang hoàng thêm gì khác.

Nhưng, ngay chính giữa khoảnh đất bằng thênh thang không gì che chắn này, hơn trăm con mắt đã chứng kiến Ngạc vương Lý Nhuận rơi từ trên gác Tường Loan xuống mà không hề đáp đất.

Dường như, y đã tan biến vào không trung, không tăm không tích, như một hạt bụi tiêu tán.

Hoàng Tử Hà theo sau Lý Thư Bạch đi xuống, thấy đám đông đang xôn xao hoảng loạn.

Trắng xóa mặt đất là những mảnh giấy Lý Nhuận vung ra, một số đã bị giẫm đạp lấm lem, nhưng cũng có một số được nhặt lên đọc. Có người nhìn được nội dung, nhưng lại hốt hoảng ném đi, không ai dám đọc ra miệng.

Hoàng Tử Hà cúi xuống nhặt một tờ giấy lên, cầm trong tay, soi về phía ngọn đuốc cảnh thông đang bập bùng cạnh đó.

Trên mảnh giấy dài là một hàng mười hai chữ san sát xiêu vẹo: *Đại Đường sắp mất, triều đình rối loạn, họa từ Quỳ vương!*

Chính là những chữ Trần thái phi khắc lên mép bàn gỗ đàn mà họ từng thấy trong gian điện nhỏ phủ Ngạc.

Ngạc vương Lý Nhuận đã sao lại thành vô số bản, rải vung ra trong cung. Tim Hoàng Tử Hà đập thình thịch, bàn tay bất giác run bần, ngoái đầu nhìn Lý Thư Bạch phía sau, thấy y cũng đang nhìn chăm chăm tờ giấy nọ, vẻ mặt sa sầm, cô vội vã nhét bừa vào tay áo, bất lực nhìn những mảnh giấy khác bị gió thổi bay tứ tung khắp cung Đại Minh.

Bên cạnh, có kẻ thì thào: “Lẽ nào, Ngạc vương xả thân vì xã tắc nên Thái Tô Thái Tông hiển linh phù hộ, vừa rơi xuống đã được phi thăng thành tiên đúng không?”

Người bên cạnh vội huých nhẹ, kẻ kia lập tức nín bật, không dám nói nữa.

Vương Uẩn bước đến tham kiến Lý Thư Bạch, khi liếc qua Hoàng Tử Hà đứng sau lưng y, vẻ mặt hơi đanh lại, bầm báo: “Ty chúc không hề thấy tung tích Ngạc vương.”

Lý Thư Bạch nhìn quanh hỏi: “Ngự Lâm quân canh gác tại đây lúc ấy đâu?”

“Lúc ấy tại đây... không có Ngự Lâm quân canh gác.” Vương Uẩn nhíu mày, “Tuy theo luật vẫn phải gác, nhưng gác Tường Loan cách mặt đất đến năm trượng, lại không có đường lên xuống, không ai lên xuống được, thì còn gác bên dưới làm gì? Thế nên luật chỉ làm vì, mấy chục năm nay theo lệ không có ai gác ở đây cả. Tới nay Ngự Lâm quân cũng chỉ canh giữ dọc hành lang Long Vĩ cùng lối ra vào gác, không hề cất người canh giữ dưới này.”

Lý Thư Bạch nhìn quanh rồi hỏi: “Ngươi là người đầu tiên chạy đến đây ư?”

“Thưa vâng, lúc ty chức dẫn mọi người chạy đến, tuyết phủ trên đất vẫn phẳng phiu, đừng nói thi thể Ngạc vương, mà cả dấu chân cũng chẳng thấy.”

Đám Ngự Lâm quân theo sau Vương Uẩn cũng nhao nhao phụ họa, đảm bảo bây giờ trên mặt tuyết không có dấu vết gì.

Hoàng Tử Hà đứng dưới đài cao ngược nhìn lên, thấy trên gác Tường Loan đã thắp đèn sáng trưng, căn gác cao đến năm trượng, tường vây lại trơn, phủ một lớp tuyết mỏng, không hề có vết cọ xát.

Hoàng đế đã đích thân đi đến, đứng ngay tại chỗ Ngạc vương Lý Nhuận nhảy, nhìn xuống bên dưới.

Ánh mắt Lý Thư Bạch và ngài ngự giao nhau, ánh đèn xa tí trên cao soi sáng về u ám trên mặt hoàng đế, ngọn lửa bập bùng làm méo mó gương mặt, khiến hoàng đế bỗng giống hệt một bóng ma âm trầm đáng sợ, đang cúi nhìn xuống cả cung đình.

Tiếng trống điểm canh ba vang khắp thành Trường An.

Đêm Đông chí đã qua, tang tảng sáng, tất cả xe ngựa lục tục rời cung Đại Minh.

Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà ngồi trong xe, ngọn đèn lưu ly lắc lư chập chờn theo nhịp bánh lăn.

Hoàng Tử Hà dựa vào thùng xe, nhìn Lý Thư Bạch. Đêm Trường An lặng phắc như tờ, chỉ nghe tiếng chuông vàng trên xe leng keng đều đều khe khẽ. Cô nghĩ mình nên nói gì đó phá vỡ không khí im lặng này, nhưng lại chẳng biết phải nói gì, đành lặng thinh nhìn Lý Thư Bạch, mặc cho ánh đèn đỏ bóng đen đặc xuống cả hai.

“Cái gì phải đến ắt sẽ đến, tránh cũng không được. Phải không nào?” Cuối cùng Lý Thư Bạch cũng khẽ khàng lên tiếng, vẫn giọng nói lạnh lùng đến gần như thờ ơ, trầm thấp mà bình thản, “Chỉ là, không sao ngờ được, đòn trí mạng lại là Thất đệ giáng xuống.”

“Tôi trộm nghĩ, có lẽ đây không phải ý của Ngạc vương.” Hoàng Tử Hà lấy mảnh giấy nhặt được trong cung từ tay áo ra xem kỹ rồi chậm rãi nhận xét: “Mấy hôm trước Ngạc vương còn nhờ gia điều tra giùm vụ việc Trần thái phi, nếu ngay từ đầu đã định ra tay với gia, sao còn nhắc đến chuyện đó để đánh răn động cò, làm chúng ta cảnh giác?”

Lý Thư Bạch gật đầu: “Đúng vậy, có lẽ cô cũng nghĩ giống ta, cho rằng Thất đệ đã trúng phải thuật nhiếp hồn như Vũ Tuyên. Nhưng... ai dám mượn tay Ngạc vương công kích ta?”

Hoàng Tử Hà nhìn y, không nói.

Y cũng im lặng. Thực ra trong lòng cả hai đều đã có đáp án, chỉ là không muốn, cũng không thể nói ra lời.

Ngọn đèn lưu ly chập chờn thoát sáng thoát tối.

Ánh đèn dọc đường lờ mờ hắt vào qua song cửa, mờ lung mờ ảo. Lý Thư Bạch chợt đổi chủ đề: “Thất đệ rốt cuộc đâu? Rõ ràng thất đệ nhảy từ gác Tường Loan xuống ngay trước mắt chúng ta, sao giữa chừng lại biến mất?”

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Tôi nghĩ bên trong ắt có mảnh khóc, chỉ là chúng ta chưa biết đây thôi.”

“Lúc ấy chúng ta chính mắt thấy Thất đệ đứng ngoài lan can, đúng không?”

“Phải, quả thật Ngạc vương đứng ngoài lan can.” Hoàng Tử Hà giơ tay ấn vào hoa văn cỏ lá cuộn trên cây trâm cài tóc, rút trâm ngọc ra, vạch lên vạt áo một hình chữ “ao”. Hai tòa gác cao chạy dài đối diện nhau trước điện Hàm Nguyên, như phượng hoàng dang cánh, cùng điện Hàm Nguyên hợp thành hình chữ “ao”.

Cô dùng mũi trâm trở vào điểm ngoài cùng, hồi tưởng lại tình cảnh bấy giờ, nhíu mày nói: “Gác Tê Phượng cũng giống gác Tường Loan, đều đặt trên đài cao năm trượng, có hàng lan can bao quanh. Ngạc vương lại đứng ở lan can phía bên kia gác, cách chúng ta khá xa. Đây là điểm đáng ngờ đầu tiên tôi nhìn ra khi Ngạc vương tự vẫn.”

“Nếu Thất đệ thực sự nhảy xuống sau khi mắng mỏ ta, thì đáng lẽ nên đứng ở lan can bên này, nơi gần gác Tê Phượng hơn mới phải. Vì ở đó đối diện ngay với gác Tê Phượng, khi Thất đệ nhảy xuống, tất cả sẽ tận mắt nhìn thấy đệ ấy rơi từ trên cao, từ đó đẩy lên lòng căm hận và khiếp hãi ta, chứ sao lại chọn lan can bên kia, nhảy xuống là biến mất?”

“Đúng thế, trừ phi Ngạc vương có lý do buộc phải diễn vở kịch này tại lan can phía ngoài. Hoặc là, ở lan can phía ngoài sẽ dễ giở trò hơn.”

“Không hề giờ trò.” Lý Thư Bạch lắc đầu, “Ngạc vương vừa nhảy xuống, chúng ta lập tức chạy sang, chỉ thấy mỗi dấu vết của Ngạc vương in trên lớp tuyết mỏng ở thành lan can, ngoài ra không còn gì khác.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gật đầu, cây trâm trong tay lại vạch ra nghi vấn thứ hai: “Thứ hai là đồng lửa Ngạc vương đốt lên trên gác Tường Loan.”

Lý Thư Bạch ngửa đầu thở hắt ra, ngả người vào thùng xe nói khẽ: “Trước khi tự vẫn còn đốt sạch những thứ ta tặng, dàn cảnh cắt đứt ân tình khéo lắm.”

“Tôi không tin Ngạc vương phần uất tự vẫn mà còn nghĩ đến chuyện bày ra màn kịch bi tình như thế đâu. Trừ phi nó giúp ích cho việc Ngạc vương biến mất.”

Trước mắt Lý Thư Bạch chập chờn hình ảnh chuỗi tràng bằng gỗ hoàng đàn sáng lên trong lửa. Lý Nhuận tính tình điềm tĩnh, một lòng tin Phật, thế nên khi có được chuỗi tràng hạt, y đã nghĩ ngay đến Thất đệ, bèn đem tặng lại, ngờ đâu giờ đây cả nó Thất đệ cũng không muốn giữ lại, quyết thiêu hủy bằng hết.

Thần thờ lặng đi, hồi lâu y mới nói: “Huống hồ, những thứ đó nhất định phải cháy thật nhanh, nên Thất đệ đã đổ đầy dầu đen dưới sàn, chỉ trong nháy mắt chúng sẽ cháy thành tro bụi.”

“Thứ ba, còn một khả năng nữa, chính là Ngạc vương đã chết khi gieo mình xuống gác rồi. Chẳng qua thi thể được giấu đi, để tạo thành màn kịch ‘thăng thiên’. Kẻ có thể làm việc này, chắc hẳn phải ở sẵn dưới gác Tường Loan, hay nói cách khác, bấy giờ tất cả mọi người bên dưới đều đã được điều đến trước điện Hàm Nguyên, không còn ai ở lại canh gác.”

Vương Uẩn. Kẻ phụ trách điều động và bố trí Ngự Lâm quân đêm nay.

Cả hai không hẹn mà cùng nghĩ đến y.

Tất cả Ngự Lâm quân canh gác trong cung Đại Minh đêm nay đều do Vương Uẩn chỉ huy, khi Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình xuống, kẻ đầu tiên dẫn người chạy đến phía sau gác Tường Loan tìm kiếm thi thể cũng là y. Cũng chính y cho rằng lầu gác xây trên đài cao năm trượng không thể xảy ra chuyện gì, nên chỉ cắt người canh giữ dọc hành lang Long Vĩ và cửa ra vào gác. Hơn nữa sau khi ca múa dừng, lại điều toàn bộ thị vệ đi, để Ngạc vương Lý Nhuận thừa cơ một mình lên sang, dẫn đến thảm kịch.

Sau khi vạch ra ba điểm nghi vấn, Hoàng Tử Hà cầm cây trâm ngọc lại chỗ cũ, bình thần nhìn y, im lặng.

Lý Thư Bạch trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Thế nên vấn đề lớn nhất trước mắt ta hiện giờ không phải cái chết lý của Thất đệ, cũng không phải Thất đệ

biến mất thế nào, sau khi biến mất đã đi đâu, mà là phải ứng phó ra sao với kẻ đứng sau Thất đệ.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, cặp mắt lấp lánh phản chiếu ánh đèn lưu ly nhìn thẳng vào y không chớp.

Song y chỉ hé cửa sổ xe, nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa đằng sau rồi dừng lại, chậm rãi quay sang bảo cô: “Giờ cô đi vẫn còn kịp đây.”

“Không, muộn mất rồi.” Cô khẽ lắc đầu, “Dù tôi đi, thì lòng vẫn ở lại bên gia, có đi đến đâu cũng vậy.”

Gương mặt y soi vào đáy mắt cô, rõ mồn một.

Lý Thư Bạch nhìn cô, cũng nhìn vào chính mình trong đôi mắt trong veo của cô.

Đến đây, có nói gì cũng là thừa thãi.

Ánh đèn khúc xạ qua lớp lưu ly, loang ra như sóng, dập dềnh quanh họ. Mọi thứ ngoài giờ đây đều thành hư không, ít nhất họ vẫn sống ở bên nhau, sự êm đềm trong khoảnh khắc này đã ngăn cách họ khỏi tất cả gió mưa sắp ập xuống.

Phủ Quy đã ngay trước mặt.

Hai người xuống ngựa, đứng trước cửa phủ, đợi xe ngựa trong cung từ đằng sau đến.

Người đến là Từ Phùng Hàn, hoạn quan được tin dùng nhất bên cạnh hoàng đế. Hắn tới truyền khẩu dụ hoàng thượng, hôm nay Quy vương vất vả, đêm khuya lại bị kinh hãi, ở nhà nghỉ ngơi mười ngày, mọi việc trong triều giao lại cho người khác, ngày sau sẽ sắp xếp lại.

Chỉ một câu, đã tước hết chức vị của Lý Thư Bạch.

Song y vẫn hết sức bình thản, sai Cảnh Hàng tiếp đãi Từ Phùng Hàn ở hoa sảnh, rồi cho người đến thư phòng lấy công văn các bộ gửi lên, niêm phong lại xếp vào phòng canh cửa, chuẩn bị sớm mai sẽ trả lại cho các bộ. Từ Phùng Hàn cảm phong bao được thưởng, nhìn đống công văn chồng chất như núi, thậm tắc lưỡi, nhưng cũng không dám nhiều lời, hối hả lên xe đi khỏi.

Hoàng Tử Hà theo y băng qua lớp lớp cửa rá thâm nghiêm, về hiên Tịnh Dũ.

Trước hiên trồng đầy tùng bách, tuyết mỏng giữa mắt đôi phần sắc xanh, dưới đèn trông càng đẹp đẽ.

Hoàng Tử Hà siết nhẹ tay y: “Chưa hẳn là chuyện xấu, dù sao cũng được nghỉ ngơi ít lâu.”

Y nắm tay cô, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đúng thế, chẳng qua là quay lại bốn năm trước mà thôi.”

Hoàng Tử Hà quan sát kỹ nét mặt y rồi mỉm cười: “Tôi không tin đâu.”

Y cũng cười theo, tâm trạng căng thẳng đè nặng suốt đêm giờ mới vui bớt đôi phần: “Vẫn là lưới trời vây bủa, vẫn là cá nằm trong lưới thôi. Tiếc rằng con cá này giờ đã béo lên, vây vảy cũng cứng hơn rồi.” Thế nên, rốt cuộc là ngư phủ bắt cá, hay là cá quẫy lật thuyền, còn chưa biết được.

Thân phận Hoàng Tử Hà hiện giờ, vẫn là tiêu hoạn quan trong vương phủ.

Có điều mọi người đều biết Dương Sùng Cổ đã trở thành Hoàng tiểu thư, nên không tiện ở chỗ của hoạn quan nữa, mà dọn đến một gian nhà gần hiên Tịnh Dữ.

Về đến phòng thì đã canh năm. Thị nữ Trường Nghi canh đêm, trông thấy Hoàng Tử Hà vội múc nước giúp cô tắm rửa rồi nói: “Hôm qua Đông chí, trong phủ phát thưởng, có điều Hoàng tiểu thư theo lệ vẫn là hoạn quan hạng bét, nên phần được phát còn ít hơn cả tôi. Mai tiểu thư nhớ đến chỗ Cảnh Dực công công hỏi xem sao, kéo sắp phát đồ Tết rồi, tới chừng đó lại phải lấy phần ít nhất!”

Hoàng Tử Hà lắc đầu cười: “Thôi khỏi, ta chỉ có một thân một mình, lấy đồ Tết làm gì.”

Huống hồ, ai mà biết có qua được năm nay không.

Thấy Hoàng Tử Hà mệt mỏi, Trường Nghi cũng không nói thêm nữa, chỉ đưa cô vào phòng nghỉ.

Hoàng Tử Hà cả người mệt lử, nhưng nằm xuống lại không sao nhắm nổi mắt, cứ thao láo nhìn ra bầu trời sáng dần lên ngoài song cửa, vô vàn ảo ảnh thoáng qua trước mắt.

Nốt ruồi son đỏ thắm trên gương mặt phiêu hốt như tiên của Ngọc vương Lý Nhuận.

Dòng chữ xiên xẹo khắc trên mép bàn gỗ đàn, rồi được sao thành vô số bản, vung ra giữa không trung, bay tan tác khắp cung Đại Minh như tuyết.

Bóng dáng Lý Nhuận đứng trước lan can rồi ngã ra sau gieo mình xuống, biến mất giữa bầu trời đêm.

Không biết bắt đầu tìm manh mối từ đâu, không sao tra rõ được chân tướng, những thứ tan biến trong đồng lửa, rốt cuộc là gì...

Hoàng Tử Hà day day huyết thái dương rần rật, nằm thẳng đơ trên giường nhìn trời sáng dần lên ngoài song cửa, thở hắt ra.

Dù những gì phải đến cũng sẽ đến; nhưng cô không thể ngồi yên chờ đợi, để những bí ẩn dày đặc kia nuốt chửng mình.

Ghi chú:

1. Phàm khi tế tổ, tế thần, sẽ lần lượt bắn tên theo thứ bậc, đầu tiên là hoàng đế tối cao, sau đó đến các vương hầu và công khanh mỗi người bắn bốn mũi tên. Có đặt cả người ghi chép số mũi tên bắn trúng. Đây là một nghi thức tế lễ.